

KAIKKIEN MAIDEN KÖYHÄLISTÖ, LIITTYKÄÄ YHTEEN!
.....

Oikeudenkäyttö Venäjän Neuvostotasavallassa

**Suomalaisten Kommunistien Sarjajulkaisu
N:o 69**

.....
KUSTANTAJA:
Suomalaisen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea
Pietari

МОСКВА, 1919
Типография Ц. К. Ф. К. П., Брюсовский пер. д. № 9.

Vanha ja uusi Oikeus.

Puhuttaessa oikeuksista, tuomio-istuimista, usein luulotellaan, että kaikkien oikeuksien tehtävänä ja pyrkimyksenä olisi puolustaa oikeutta ja totuutta, turvata heikkoa voimakkaammalta, rientää loukatun ja sorretun avuksi, sanalla sanoen: saattaa yhteiselämämme rauhalliseksi ja kaikille mieluiseksi.

Mutta siinä erehdytään. Sellainen jalo tehtävä oli oikeuksilla joskus kaukaisessa muinaisuudessa, jolloin kaikki ihmiset olivat tasa-arvoisia, jolloin ei vielä ollut olemassa herroja eikä orjia, rikkaita eikä köyhiä. Vaan senjälkeen on oikeuksien toiminta muuttunut. Sensijaan, että noudattaisivat oikeutta ja totuutta, niitten tehtäväksi tuli, ollen täydellisesti rippuvaisia hallituksesta, noudattaa valitsevan luokan luokkavaltansa tueksi säätämiä lakeja.

Oikeudet muodostavat varsin huomattavan voimatekijän sen kädessä, joka on päässyt niitä käytteleseen. Tähän saakka on Venäjällä vallinnut tilanherrain ja porvarien yhteiskuntajärjestys, toisin sanoen: valtaa pitivät tilanherrat ja porvaririistäjät. Valtansa pöngittämiseksi ne käyttivät kaikkia keinoja. Ne ottivat käsiinsä papiston ja kirkon, pan-
nen ne palvelemaan heitä itseään eikä jumalaa, opettamaan kansalle, ei Kristuksen evangeliumia, vaan väärentämänsä kristinoppia, pyhittämään heidän väkivaltansa, kiihoittamaan kansaa sodan teurastuksiin, vakuuttamaan kurjalle riistonalaiselle,

että on syntistä pyrkiä parantamaan asemaansa maan päällä. Kaikki tämä siksi, että kansa aina mukautuisi heidän tahtoonsa, nurkumatta kantaisi heidän sille sälyttämäänsä rasituksia, pyrkimättä edes ajatuksissaan heittämään pois heidän iestään. Monien mielessä kuitenkin sellainen pyrkimys saavutti jalsijaa. Silloin tämä talonomistajien ja porvarien hallitus julkaisi lakeja, joilla kaikki oikeudet pidätettiin rikkaille ja vain muruja heitettiin työtätekeville. Se salli harjoitettavan suunnatonta petkutusta ja varkautta, sillä mitä muuta kuin varkautta ja petkutusta on kauppa keinotteluineen ja teollisuus hirtävittävine työläisten riistämisineen. Mutta pikkuvarkauksista, joihin köyhä ihminen tekee itsensä syylliseksi, se uhkasi armottomilla rangaistuksilla. Porvarillista yksityisomistusta se kartanokoiran tavoin suojeli ja varjeli, mutta ainoalle, minkä työntekijä omistaa, työvoimalle, ei riittänyt suojelusta nimeksikään. Veitsellä taikka ampuma-aseella tehdystä murhasta se sääti korkeita rangaistuksia, mutta työläisen ja hänen lastensa vitkallisen murhaamisen tehtaassa kylmällä ja nälällä, hengenvaarallisten konelaitteiden ja terveyttävahingoittavien työhuoneitten avulla se salli, jopa siihen kannustikin. Yrityksistä suistaa alas riistäjien valta se rankaisi kuritushuoneella ja hirsipuulla. Kapinoitsijat ja vallankumoukselliset se joko lähetti vankilaan taikka tappoi.

Huolehtiakseen siitä, että lakia noudatettiin, hallitus muodosti lukuisan, hyvinjärjestetyn poliisin, joka sekaantui poikkeuksetta kaikkeen, mitä ihminen teki taikka tekemättä jätti, kaikkialla nuuskien mahdollisia rikkomuksia.

Mutta jollei olisi ollut hyvinjärjestettyä oikeuslaitosta, ei riistäjien riistoalue olisi ollut riittävästi

aidottu. Poliisista huolimatta ihmiset olisivat rik-
koneet lakeja ja eläneet, niinkuin halusivat. Siksi
oikeuslaitos on välttämätön osa valtiota. Sen eteen
tuodaan ihminen, joka ei noudata lakia, ja se, rat-
kaisten asian, joko väkivalloin pakottaa hänet täyt-
tämään, mitä laki määrää, taikka rankaisee häntä,
jotta hän ei enään vast'edes rikkoisi ja jotta muutkin
tietäisivät, että jokaisesta lain rikkomisesta seuraa
rangaistus.

Tilanherrain ja porvarien Venäjä laati oikeus-
laitokselleen juuri ne muodot, jotka olivat sille
itselle edulliset, jotka turvasivat sille kukoistumis-
mahdollisuudet. Kansaa se Venäjä muisti vain sikäli,
kuin kansa muistutti tyytymättömyydestään lak-
kojen ja kapinaliikkeiden kautta. Siksi ei sovikaan
ihmetellä sitä epäluuloa, jota Venäjän kansa tunsi
oikeuslaitostaan kohtaan.

Meillä ovat näihin saakka tuominneet tsaarin
virkamiehet, ihmiset, jotka olivat kaukana kansasta,
joilla ei kansan kanssa ollut mitään yhdyssidettä,
jotka eivät välittäneet kansan tarpeista, huolista
eivätkä siitä, minkälaiset mielipiteet kansalla oli
oikeudesta ja totuudesta. Sensijaan olivat he synty-
peränsä ja täysin huolettoman asemansa vuoksi —
heidän työstään näet maksettiin erittäin hyvin —
kiinteästi sidotut varakkaisiin luokkiin.

Ennen vanhaan tsaari palkitsi hänelle tehdyt
erityiset palvelukset viroilla oikeuslaitoksessa. Viran-
saanut istui tuomarintuolilla muutamia vuosia, imi
tarpeekseen kansan verta, hankki itselleen pullean
rahakukkaron. Sitten hänet laskettiin rauhaan ja
annettiin toiselle mahdollisuus päästä lihapadan
ääreen. Eivätkä sellaiset tavat olleet meille vielä-
kään tuntemattomia. Lahjusjärjestelmä tuomarien
keskuudessa oli sangen pitkälle kehittynyt. Se vaan

ei päässyt kaikkien ihmisten tietoon, sillä toinen rasvasi ja peitti toistaan ja kaikki pyrkivät peittämään asian julkisuudelta. Ja syytteen virkamiestä vastaan saattoi nostaa vain hänen esimiehensä luvalla, esimiehen, joka ei ollut yhtään parempi alaistaan.

Tuomarinvirat olivat hyvinpalkattuja toimia. Mutta sitä enemmän niitten haltijat olivat esimiehistään riippuvaisia. Ja tietysti ylipäänsä kaiken tekivät käskystä. Lakeja oli paljon, yksi toistaan epäselvempi ja ristiriitaisempi. Tämä seikka antoi tuomareille mahdollisuuden ratkaista asian kuinka halutti. Sotaoikeuksia oli suoraan sanoen vaikeata ollenkaan nimittää oikeuksiksi, sillä tuomion usein jo ennen asian käsittelyä kirjoitti päällystö antaen sen tuomareille ja määräten, että sellaiseen lopputulokseen oli päästävä. Erityisesti käytettiin tätä tapaa tuomittaessa vallankumouksellisia.

Tuomareja, jotka eivät suostuneet tuomitsemaan niinkuin määrättiin, erotettiin; innokkaimmat nousivat virassa, saivat palkkioita ja ritarimerkkejä. Monasti oikeudenkäynti muuttui suorastaan oikeudenkäynnin irvikuvaksi, kun tuomitsijat eivät antaneet minkään järkisyitten vaikuttaa itseensä ja aivan mielivaltaisesti rankaisivat. Monasti tuomioistuin syrjäytettiin hallinnollisella määräyksellä. Monasti kuvernöörit karkoittivat epämieluisat henkilöt etäisiin seutuihin.

Monet jutut ratkaistiin sulettujen ovien takana, salassa sivullisten katseilta, jotta kukaan ei tietäisi, mitä asianomainen oli tehnyt ja mitä tuomarit hänen suhteensa tekivät. Sillä hieman virkamiehet vielä pelkäsivät yleistä mielipidettä ja mielellään jakoivat saaliinsa niin, etteivät sivulliset sitä nähneet.

Kaikille on tunnettu oikeudenkäynnissä vallin-

nut hitaus. Jos sattuiivat saamaan epämieluisan jutun, rupesivat virkamiehet kirjeenvaihtoon lähettäen jutun yhdestä paikasta toiseen. Yhden tuomioistuimen yläpuolella oli toinen, ja sille, joka halusi vitkuttaa asiaa loppumattomiin ja jolla siihen oli varoja, tarjoutui tähän täysi mahdollisuus. Hän teki kaikenlaisia valituksia, yksi oikeus kumosi toisen päätöksen ja siirsi jutun uutta käsittelyä varten kolmannelle, niin että juttu venyi vuosikausia kestäväksi, ja se, joka oli tullut etsimään oikeutta ja turvaa, hankki itselleen vain suuria kulunkeja.

Viimeisinä vuosikymmeninä muodostettiin Venäjällä jonkinlainen valamiesoikeus. Suuret rikosasiat käsiteltiin eri säätyjen keskuudesta valittujen valamiesten ottaessa käsittelyyn osaa. Tosin sellainen oikeus ei ollut niin paljon riippuvainen hallituksesta. Mutta kun valamieheksi voi tulla valituksi vain henkilö, joka omisti verrattain huomattavan omaisuuden taikka oli saanut määrätyn koulusivistyksen, vaan ei köyhälistöläinen, vaikka viime mainitut muodostavat väestön suuren enemmistön, niin sellainen oikeus oli kokoonpanoltaan porvarillinen ja toiminnaltaan vain vähän erosi virkamies-oikeudesta.

Virkamiesten ohella oikeudet ruokkivat myöskin kokonaisen armeijan asianajajia, henkilöitä, joilla oli etuoikeutettu asema, sillä laki kielsi monissa asioissa uskomasta etujensa suojelemista oikeudessa asianomaisen vapaasti valitsemaalle henkilölle ja salli ottaa puolustajan ja asiamiehen vain asianajajien joukosta. On myöskin muistettava lakien sekavuus ja mahdollisuus, joka meni niin pitkälle, että pape-rit, jotka eivät olleet siten kirjoitettuja ja sinne jätettyjä kuin piti, palautettiin takaisin ilman min-
käänlaisia selvityksiä taikka katsottiin mitättömiksi.

Kun sen lisäksi Senaatin päätökset, jotka käsittivät muutamia kymmeniä nidoksia, pidettiin lain täydennyksinä, joita tietysti kaikkien ihmisten oli vaikea tuntea, johduttiin senkin kautta välttämättömyyteen kääntyä asianajajan puoleen. Yliopistolisen sivistyksen saaneita asianajajia oli suhteellisesti vähän ja ne kaupittelivat tietojaan tuskin huommin kuin kuka keinottelija tahansa, kooten itselleen huomattavia omaisuuksia. Varakas voi niitten puoleen kääntyä, ja asianajaja kielellään, tiedoillaan ja asianajotempuillaan puolusti häntä, mutta varaton sai turvautua yksin omiin voimiinsa ja silmät ummessa kompuroida oikeudenkäynnin salapolkuja.

Sellainen oli oikeuslaitos niin Venäjällä kuin kaikkialla muuallakin.

Väliaikainen Hallitus, joka piti valtaa v. 1917 maališkuun vallankumouksen jälkeen, haluamatta yhteiskunnan rakenteeseen tehdä perinpohjaisempia muutoksia ja lykäten kysymykset niistä epämääräiseen tulevaisuuteen, teki oikeuslaitoksenkin suhteen sangen vähän; vaihtoi eräitä virkamiehiä toisiin, poisti sellaiset kansan vihaamat virkailijat kuin maapäälliköt, määräsi, että rauhantuomarit, joitten tehtävänä oli ratkaista pieniä omaisuus-riita- ja rikosjuttuja, olivat kaupunkien ja maalaiskuntain itsehallintolaitosten valittavat, muutti näitten oikeuksien kokoonpanoa siten, että yhden rauhantuomarin sijaan tuli kolmijäseninen oikeus, vähensi tsaarin aikana tuomittujen vankeusrangaistusten määrää ja ryhtyi palauttamaan vanhaa yli 50 vuotta sitten annettua oikeudenkäyntilakia, joka oli myöhemmin syrjäytetty — kas siinä kaikki, mitä Väliaikainen Hallitus teki.

Nyt on koko yhteiskuntaelämä muuttamassa muotoaan. Sille lasketaan uudet perusteet. Tällöin on selvää, että myöskin oikeuslaitoksessa täytyy tapahtua perinpohjainen muutos. Me haluaisimme, ettei sellaista laitosta ollenkaan tarvittaisi. Mutta tämä on mahdollista vain siinä tapauksessa, ettei ilmene ihmisten kesken minkäänlaista riitaa omaisuudesta taikka velvollisuuksista; vain, jos kaikki ihmiset elävät veljinä, tekemättä väkivaltaa, pettämättä, varastamatta: vain, ellei kukaan pyri palaamaan takaisin vanhaan, palauttamaan rikkaiden ryhmäkunnan valtaa kansan suurien joukkojen yli. Tällainen järjestys on kuitenkin vielä kaukana, ja niin kauvan kuin sitä ei ole, tarvitaan oikeuslaitosta. Täytyy vain järjestää se mahdollisimman hyvin.

Oikeus ratkaisee ennen kaikkea niinsanottuja siviliasioita, toisin sanoen velkojen uloshaut, riidat sopimusriksista, sitoumuksista, perinnöstä, ja muut sellaiset asiat, joissa on kysymys vain velvoittamisesta jotakin tekemään eikä jonkin henkilön rangaiksemisesta. Varsinkin tällaisissa asioissa olivat vanhat lait kovin sekavat antaen tilaa mitä kukoistavimmalle asianajotemppuilulle. Oikeushoidon parantamiseksi tässä suhteessa oli tarvis mitä kiireisimmin julaista uudet lait, joita kaikki saattoivat käsitellä, täytyi yksinkertaistuttaa sopimukset, jotta synntyisi sitä vähemmän epäselvyyksiä. Ja toiseksi oli erittäin tärkeätä, että tuomarit olivat kunniallisia ja lahjomattomia.

Toisen ryhmän oikeudenkäyntiasioita muodostavat rikosasiat. Tässä on päähuomio kiinnitettävä, ei taisteluun rikollisia vastaan, vaan niitä syitä vastaan, jotka saattavat ihmisen tekemään rikoksia. Kaikillehan on tunnettua, että enimmäkseen osan var-

kauksista tekevät puutteessa olevat henkilöt. Kun ei ole leipää eikä taskussa rahaa, millä eläisi, täytyy ryhtyä varastamaan, rikkomaan. Tahtomattaankin silloin unohtaa lain kiellot ja käskyt. Täytyy pyrkiä aikaansaamaan yleistä hyvinvointia, parantamaan kaikkien elinehtoja. Silloin itsestään lakkaa ensin osa varkauksia. Toisen, varsin huomattavan osan rikoksia tekevät ihmiset sentähden, että he eivät ole saaneet opetusta ja sivistystä ja että heiltä sen vuoksi puuttuu toveruustunne. Tässäkin suhteessa, avaamalla kouluja, opettamalla kaikkia, perustamalla sivistyslaitoksia, huolehtimalla kasvatuksesta, sivistystyöllä, voi hävittää paljon petosta, valhetta, väkivaltaa. Vanha oikeus pyrki pelottamaan, rankaisemaan, eikä estämään rikosta, mutta tarkoitustaan se ei saavuttanut, se ei millään uhkauksilla kyennyt hävittämään rikollisuutta, vaan kaikki oikeudet olivat hukkumaisillaan rikosjuttujen paljouteen.

Työläisten ja talonpoikien vallankumouksella on mitä suunnattomin vaikutus rikollisuuden estämiseen. Se näet kukistaa vanhan kapitalistisen järjestelmän ja perustaa uuden, yhdenvertaisuuden järjestelmän. Se pyrkii antamaan nälkäiselle leipää, työttömälle työtä, asunnottomalle asunnon. Se opettaa kansanjoukkoja, ei keskinäiseen vihaan, vaan sopuun ja yhteistyöhön. Se edistää yleistä valistusta ja kehittää sivistystä.

On vielä kolmaskin laji rikoksia. Ennen aikaan niitä nimitettiin valtiollisiksi. Sellaisiksi kutsutaan taistelua vallitsevaa yhteiskunnallista järjestystä vastaan ja uuden luomiseksi. Aikaisemmin vallankumoukselliset taistelivat tsaarivallan kukistamiseksi, harvalukuisen rikkaiden ryhmän sorron lopettamiseksi ja kansan itsehallinnon aikaansaamiseksi, työläisten ja talonpoikien vallan puolesta. Vanha

oikeus heitä julmasti rankaisi ja oli tietysti omalta kannaltaan oikeassa. Sillä nämä ihmiset olivat vaarallisia ja vahingollisia koko vanhalle järjestelmälle. Nyt kansan voitettua syntyy toisenlainen järjestys, työläisten, talonpoikien ja sotilaitten neuvostotasavalta. Mutta myöskin nyt on ihmisiä, jotka taistelevat työtätekevän kansan vallan kukistamiseksi. Ne eivät kuitenkaan ole vallankumouksellisia vaan jotakin aivan päinvastaista, vastavallankumouksellisia. Ne pyrkivät kukistamaan vallitsevan järjestelmän ja palaamaan vanhaan. Tähän ne pyrkivät kaikin keinoin: aseellisella taistelulla, keinottelulla, jarruttamalla neuvostolaitosten työtä ja levittämällä vääriä huhuja. Ja niitä vastaan täytyy käydä säälimättöntä taistelua. Uudet oikeudet tulevat taistelemaan niitä vastaan ja rankaisemaan niitä ankarasti, järkähtämättömästi, osoittamatta vähintäkään suopeutta niille, jotka nousevat kansaa vastaan.

Uusien oikeuksien rakenne on toisenlainen kuin entisten. Muutamilla Kansankomissaarien neuvoston dekreeteillä on lakkautettu vanhat oikeudet ja luotu uusi järjestys. Nimitettyjen virkamiesten tilalle tulee valitut tuomarit. Pois sellaiset, jotka vain kärkevät mukavia, tuottavia virkapaikkoja, ja tilalle sellaiset, joille kansa uskoo asiansa, jotka eivät ole ostettavissa, jotka ovat valmiit suojelemaan työtätekevää, riiston alla hucannutta kansaa, jotka ovat valmiit ratkaisemaan asian siten, kuin vaatii vallankumouksellisen kansan omatunto. Oltuaan ennen etäällä kansasta, mitään tietämättä ja mitään välittämättä kansasta, halliten sitä kapitalistien osotusten mukaan, tuomarit nyt muuttuvat kansan palvelijoiksi, sen tahdon toimeenpanijoiksi. Vallankumous aikaansai suunnattoman muutoksen ihmisten elämässä. Se murskasi riistäjien vallan ja hankki kan-

salle rajattoman vapauden tehdä, kuten haluaa. Se loi työläisten, talonpoikien ja sotilaitten valitsevat järjestöt ja antoi niitten tehtäväksi uuden järjestyksen luomisen. Valittavuus, kas siinä uuden järjestelmän perustus, ja tämän valittavuuden täytyy vallita kaikkialla, oikeuslaitoksessakin. Kuten muihinkaan vaaleihin ei näihinkään saa ottaa osaa kaikki asukkaat: porvaristolta, rikkailta, jotka käyttävät vierasta työvoimaa, täytyy kieltää oikeus ottaa vaaleihin osaa. Vähempiarvoisempaa on, tulevatko porvarit luottamaan uusiin tuomareihin. Kansanjoukot antavat niille luottamuksensa, ja se riittää. Mutta yleiset vaalit ovat vitkalliset ja vaikeat järjestää. Siksi tuomarit ovat työläisten, talonpoikien ja sotilaitten edustajien neuvostojen valittavat henkilöistä, jotka haluavat siihen toimeen ruveta.

Uusi oikeus ei tietenkään voi tuomita vanhojen, tsaarin antamien lakien mukaan. Paljon uusia lakeja on jo julaistu. Mutta on tietysti mahdotonta lyhyen ajan kuluessa tarkastaa ja laatia kokonaisia nidoksia lakeja ja sääntöjä, varsinkin vallankumousaikana, jolloin yksi muutos seuraa toista ja elämä yhä enemmän ja enemmän muuttaa muotoaan. Kansan tuomarien johtona täytyy senvuoksi pääasiassa olla heidän omatuntonsa. Heidän täytyy mahdollisimman tarkkaan itselleen selvittää, minkälainen henkilö heillä on edessään, miksi hän teki rikoksen, mikä hänet siihen johti, miten vahingollinen hän on kansalle ja vallankumoukselle, ja sen mukaan vapauttaa taikka rangaista. Ja rangaistuksen laatu ja määrä riippuu tuomarien omastatunnosta eikä vanhasta laista, jossa on tarkkaan sanottuna, että siitä ja siitä rikoksesta seuraa kolmesta kuuteen kuukauteen vankeutta ja siitä kuritushuonetta, ei kuitenkaan vähemmän kuin kuusi kuukautta eikä

yli kolmen vuoden. Kansan Oikeus voi samasta rikoksesta eri henkilöille, sen mukaan miksi ja minkälaisissa oloissa he tekivät rikoksen, tuomita erilaiset rangaistukset. Yhdelle antaa vain varoituksen, toista sakottaa tai tuomita hänen omaisuutensa menetetyksi, kolmannen vaarallisena henkilönä tuomita vankeuteen taikka lähetettäväksi pois Neuvosto-Venäjän alueelta.

Kansan oikeuskäsityksestä, siitä, kuinka työtekevä kansa suhtautuu rikoksiin ja rangaistuksiin, siitä ei meillä tähän saakka ole paljoa välitetty. Yliopistossa opetettiin uskollisesti aikoja sitten kuolleitten tsaarien lakeja, ulkomaista oikeutta ja roomalaista oikeutta, joka oli voimassa pari tuhatta vuotta sitten, mutta ei kotimaista kansan oikeutta. Nyt Kansan Oikeuksissa se pääsee oikeuksiinsa. Kansa valittujensa kautta luo uusia lakeja ja asetuksia, muodostelee vallankumouksellista oikeuttaan. Oikeudessa tulee johtona olemaan vallankumouksellisen kansan omatunto ja oikeuskäsitys, mutta vanhoista laeista vain ne, jotka eivät ole vastoin meidän omaatuntoamme eikä edustajien neuvostojen päätöksiä.

Vallankumouksen viholliset sanovat, että sellaisissa oikeuksissa ei tule vallitsemaan oikeus vaan tuomarin mielivalta. Mutta tämä ei pidä paikkaansa. Oikeudet, joissa tuomitsee yksi henkilö, poistetaan, ja sijalle tulee sellaiset, joissa päätöksen tekee useampi henkilö. Pysyvien tuomarien lisäksi valitsevat neuvostot oikeuksiin vielä muutamia lisäjäseniä, joilla on pysyvän tuomarin kanssa yhtäläinen äänivalta. Jos yksi tuomareista erehtyy, jos osoittautuu, että hän pyrkii ratkaisemaan asiaa mielivaltaisesti, silloin toiset korjaavat hänen virheensä, ja enemmistö antaa oikean päätöksen. Siis,

jos asian ratkaisee useampi henkilö ja nämä henkilöt ovat valittuja, silloin uskaltaa niihin luottaa.

Sen lisäksi on poistettu sulettujen ovien takana istuvat oikeudet. Koko asian käsittely tapahtuu julkisesti. Kuka haluaa, voi tulla saapuville. Tsaarin oikeudet pelkäsivät julkisuutta sentähden, että niitten oli mukavampi salassa jakaa likainen saaliinsa. Kansan Oikeudella ei ole syytä pelätä kansan silmää ja korvaa, sillä se toimii kansan tahdon mukaan. Ja asian käsittelyssä on aina paljon ihmisiä läsnä, tuomarien työ on heillä silmien edessä, ja kaikki näkevät, mitä tehdään, mitään ei voi peittää. Näinollen tuomari, vaikka hänellä olisikin epärehellisiä aikomuksia, pelkää antaa väärää tuomiota. Ja jos hän sen tekisi, niin joutuisi hän pakostakin pian syrjään. Väärä tuomio huomattaisi heti, ja kun tuomarin toimi täytetään vaalin kautta ja hänet voidaan myös koska tahansa kutsua pois, niin hänet tietysti mitä kiireisimmin kutsuttaisiin pois ja itsensä pantaisiin syytteeseen. Eikä häntä silloin hyvä perisi, kun on antanut, vaikka toimi kansan valitsemana, itsekkäiden pyyteittensä vaikuttaa päätöksiinsä. Vanhat virkamiestuomarit saattoivat istua paikallaan, vaikka kansa vääräydenteon vuoksi osoitti heitä sormellaan. Mutta ne virkamiehet olivat kansasta riippumattomia. Ne palvelivat tsaaria, esimiestään ja rahaa, eivätkä sentään nekään aina uskaltaneet tuomita väärin. Nyt vallitsee täydellinen julkisuus, nyt kansa on saanut perille vaatimuksensa tässä suhteessa. Peitetyksi julkisuuden silmiltä on jäänyt ainoastaan valmistava tutkimus, jolloin vielä on aivan epäselvää, kuka on rikoksen tehnyt. Tämä siksi, että julkisuus voisi peittää rikollisen jäljet.

Uudet tuomioistuimet tarjoavat syytetylle laajan

mahdollisuuden puolustautumiseen. Ne sallivat syytetyn ottaa puolustajakseen kenen tahansa eikä vain ammattiasianajajaa, joka tulee kalliiksi käyttää. Asianajajain luokka, kuten muutkin luokat, hävitetään. Asianajajan toimeen voi ryhtyä, ken haluaa ja kykenee. Sen ohessa tuomio-istuimen yhteyteen muodostetaan ryhmä lakiatuntevia henkilöitä, joitten joukkoon kenellä tahansa on mahdollisuus pyrkiä ja joista tuomioistuin voi nimittää syytetylle puolustusasianajajan. Koetetaan kaikin puolin järjestää niin, että tuomioistuimella olisi mitä parhain mahdollisuus selvittää kysymys, kuka on oikeassa ja kuka väärässä.

Poistettu on myös se tavaton oikeudenkäynnin hitaus, mikä oli ominaista vanhalle järjestelmälle. Päätöksiin saattoi hakea muutosta yhdestä, kahdesta, kolmesta paikasta ja siten viivyttää juttuja vuosikausia, kunhan vain riitti varoja kustannuksiin. Nyt on oikeuden päätös yleensä lopullinen: siihen ei saa hakea muutosta eikä sitä saa muuttaa. Kun kerran vaalin kautta asetettavat tuomarit, joille kansa on antanut luottamuksensa, ovat omantuntonsa mukaan päättäneet, mikä missäkin asiassa on totena ja oikeana pidettävä, niin kenelläkään ei ole oikeutta väittää heidän ratkaisuaan vääräksi, vaatia siihen muutosta. Sillä senkautta he osoittaisivat ei välittävänsä kansan mielipiteestä. Kun kansa kerran on uskonut asian jonkun ratkaistavaksi, niin täytyy myös olettaa, että ratkaisu tulee mahdollisimman oikea. Vain silloin, kun on tapahtunut ilmeinen virhe, kun tuomari ilmeisesti on poikennut laista, voidaan Tuomarineuvostolta pyytää asian uutta käsittelyä. Ja jos tämä neuvosto katsoo tapahtuneen suuren virheen, niin se määrää uuden käsittelyn. Siten uusi lainsäädäntö pyrkii kiirehtimään

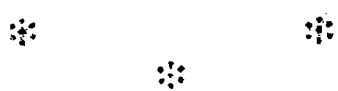
asiain käsittelyä, hävittämään oikeudenkäytön hitautta, yhtä entisajan monista mätäpaiseista.

Vankeinhoidonkin alalla on otettu muutamia askeleita eteenpäin, mutta lähitulevaisuudessa täytyy tässä suhteessa tapahtua oikea vallankumous. On joukko sellaisia rikoksentehneitä, joita ei sovi eikä tarvitse rangaista — vankila heitä vain pahentaa — vaan joita täytyy kasvattaa ja kehittää. Porvarillisetkin oppineet ovat lausuneet, että vankilan täytyy yleensä olla koulu, jossa ihmistä kasvatetaan, jossa ryöväristä ja murhamiehestä tehdään tavallinen ihminen. Nämä oppineet näkivät, kuinka huonosti vanha porvarisaikainen vankila täytti tämän kasvatustehtävänsä, kuinka useasti tapahtui, että se, joka kerrankin oli joutunut istumaan vankilassa, sittemmin koko iäkseen jäi juopoksi, varkaaksi, väkivallantekijäksi. Vanha porvarillinen vankila muodostui rikollisuuden kasvatuslaitokseksi, se ei vähentänyt vaan lisäsi rikollisten lukua.

Erikoisen voimakkaasti vaikutti vankila ja tuomioistuin ankaroine menettelytapoineen ala-ikäisiin. Alaikäiset, jotka, kaivaten vielä vanhempien hoivaa ja kasvatusta, jonkun pikku asian tähden joutuivat oikeuteen ja vankilaan, helposti tottuivat pitämään kaikkia ihmisiä vihollisinaan, joitten kanssa tuli taistella eikä olla yhteistyössä. Nyt ei saa alle 17-vuotista alaikäistä henkilöä sulkea vankilaan. Senlisäksi on heitä varten asetettu erityisiä tuomioistuimia, ja erityiset tuomarit koettavat syventyä heidän mielenlaatuunsa etsiäkseen keinoa heidän parantamiseksi.

Varsinaisten Kansan Oikeuksien lisäksi, joitten tehtävänä on ratkaista ylipäänsä kaikki esiintyvät asiat, on vielä asetettu erikoinen poikkeusajan tuomioistuin, n.s. Vallankumoustribunali. Nythän ele-

tään vallankumousaikaa ja vallankumouksellisen kansan lisäksi on vielä elossa porvaristo, joka pyrkii palaamaan entiseen aikaan ja kaikin voimin häiritsemään uuden järjestyksen luomista, taipumatta noudattamaan uuden vallanpitäjän, vallankumouksen tietä maailmaan uutta ja parempaa oikeutta luovan kansan edustajiensa kautta säätämiä lakeja. Porvaristoa vastaan kansa taistelee monen monituisin keinoin: taistelee m.m. tuomioistuimen avulla, rankaisemalla ankarasti tapahtuneet rikokset. Paitsi että välttämättömyys tällöin estää armon käymästä oikeuden edellä, puolustaa tässä tapauksessa jo rikoksen laatukin säälimättömiin menettelytapoihin turvautumista. On nimittäin muistettava, että tällaisten rikoksentekijäin pyrkimyksenä on hävittää vapaus, kansan kallein omaisuus, ja palauttaa entinen sorronalaisuudentila. Mutta kun vallankumoustilanne päättyy porvariston tullessa lopullisesti lyödyksi, silloin menettävät myös tällaiset erikoistuomioistuimet merkityksensä aseina työläis- ja talonpoikaisväestön käsissä sen oikeutetussa taistelussa riistoa ja riistäjiään vastaan ja käyvät tarpeettomiksi.

Yleisten tuomioistuinten toiminnan järjestämisestä on Neuvostovalta julaissut neljä asetusta, ollen tämä järjestely jo ehtinyt olla joltisenkin kehityksen alaisena. Nykyisin on yleisistä tuomioistumista voimassa marraskuun 30 päivänä v. 1918 annettu a s e t u s K a n s a n - O i k e u d e s t a, joka seuraavassa julaistaan.

Asetus Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan

Kansan-Oikeudesta.

Oikeudenkäynnin yleisistä perusteista.

1 §. Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan alueelle perustetaan yhtenäinen Kansan-Oikeus, jonka muodostaa:

- 1) vakinainen Kansan-Tuomari;
- 2) kaksi taikka kuusi vuorojärjestyksessä toimivaa Jäsentä.

2 §. Kansan-Oikeuden toiminta-alueena on Neuvostopiiri, kihlakunnan taikka kaupungin.

3 §. Kansan-Oikeuksien luvun kussakin Neuvostopiirissä määrää Kihlakunnan taikka Kaupungin Työläisten ja Talonpoikain Edustajain Neuvoston Toimeenpaneva Komitea ja vahvistaa Läänin Työläisten ja Talonpoikien Edustajain Neuvoston Toimeenpaneva Komitea. Kaupungeissa, joissa toimii erityiset Kaupunginpiiri-neuvostot, Kansan-Oikeuksien luvun määrää Kaupunginpiirin Työläisten ja Talonpoikien Edustajain Neuvoston Toimeenpaneva Komitea ja vahvistaa Kaupungin Työläisten ja Talonpoikien Edustajain Neuvoston Toimeenpaneva Komitea.

4 §. Kansan-Oikeuden käsiteltäviin kuuluu sen alueella kaikki rikosjutut, riidat omaisuuteen taikka henkilöön kohdistuvista oikeuksista ja eduista sekä

kaikki asiat, jotka, olematta varsinaisia riita-asioita, on siirretty oikeudessa käsiteltäväksi tosiasian taikka tapauksen toteamiseksi jonkin Tasavallan viraston tai laitoksen tarvetta varten.

Muistutus. Jutut vastavallankumouksellisista toimista taikka esiintymisistä, sabotaashista, Neuvostovallan hallentamisesta ja vakoilusta tutkii Vallankumous-Tribunaali, joka voi, jos se katsoo, ettei teolla ole poliittista merkitystä, siirtää jutun Kansan-Oikeuden käsiteltäväksi.

5 §. Kansan-Oikeudessa voi asiaa käsitellä: joko

- 1) vakinainen Kansan-Tuomari yksin, tai
- 2) vakinainen Kansan-Tuomari ja kaksi vuorojärjestyksessä toimivaa Jäsentä, taikka
- 3) vakinainen Kansan-Tuomari ja kuusi vuorojärjestyksessä toimivaa Jäsentä.

6 §. Vakinainen Kansan-Tuomari yksinään:

- 1) tutkii jutut, jotka koskevat avioliiton purkamista, ja ne siviilijutut, jotka eivät ole varsinaisia riita-asioita:

2) toimittaa, jos on tarpeen, valmistavan tutkimuksen rikosasioissa, jotka kuuluvat Kansan-Oikeuden käsiteltäviin vakinaisen Kansan-Tuomarin ja kahden Jäsenen ottaessa käsittelyyn osaa;

3) tarkastaa ne perusteet, joilla henkilöitä alueen piirissä olevissa vankiloissa pidetään vangittuina, ja, milloin huomaa perusteen laittomaksi tai vääräksi, vapauttaa vangitun;

4) valvoo Neuvostomiliisin elinten toimittamia kuulusteluja, antaen ohjeita, hyväksyy taikka tehostaa toimenpiteitä, joihin nämä elimet ovat ryhtyneet ehkäistäkseen kuulustelun välttämistä tutkittavien puolelta, ja jos esiintyy tarve niitä lieventää, vii-

pymättä alistaa asian Kansan-Oikeuden käsiteltäväksi.

7 §. Kansan-Oikeuden työhön ottaa osaa Kansan-Tuomari ja kuusi vuorojärjestyksessä toimivaa Jäsentä käsiteltäessä rikosasioita, jotka koskevat: väkivaltaa ihmishenkeä vastaan, vaikean haavan taikka ruumiinvamman tuottamista, väkisinmakaamista, ryöstöä, vääränrahantekoa ja väärennystä, lahjusten ottamista ja keinottelua monopoolin alaisilla taikka säännöstellyillä kulutustavaroilla.

8 §. Kansan-Oikeuden työhön ottaa osaa vakinainen Kansan-Tuomari ja kaksi vuorojärjestyksessä toimivaa Jäsentä käsiteltäessä kaikkia muita rikosasioita ja kaikkia siviiliasioita.

M u i s t u t u s. Kansan-Oikeus voi tässä pykälässä mainittuihin rikosasioihin nähdén päättää, että ne ovat käsiteltävät kuuden Jäsenen ottaessa käsittelyyn osaa.

9 §. Käsiteltäessä rikos- ja siviiliasioita on vuorojärjestyksessä toimivilla Jäsenillä kaikilla käsittelyn asteilla samat oikeudet kuin vakinaisella Kansan-Tuomarilla ratkaista yhdessä hänen kanssaan kysymyksen rikoksesta, rangaistuksesta, kanteen hyväksymisestä taikka sen hylkäämisestä ja kaikki muutkin asian käsittelyssä esiintyvät kysymykset.

10 §. Oikeuden istunnossa kuuden vuorojärjestyksessä toimivan Jäsenen ottaessa käsittelyyn osaa toimii puheenjohtajana, saapuvilla oljain valitsemana, joko Kansan-Tuomari taikka joku Jäsenistä, mutta kahden vuorojärjestyksessä toimivan Jäsenen ottaessa käsittelyyn osaa toimii puheenjohtajana vakinainen Kansan-Tuomari.

11 §. Ratkaistaessa siviiliasioita, joissa erikois-

asiantuntemus on tarpeen, voi Kansan-Oikeus harkintansa mukaan kutsua istuntoonsa asiantuntijoita.

Kansan-Tuomarien ja Jäsenten valitsemisen järjestyksestä.

12 §. Vakinaisen Kansan-Tuomarin tulee täyttää seuraavat vaatimukset:

1) omata vaalioikeus ja oikeus tulla valituksi Työläisten ja Talonpoikien Edustajain Neuvoston vaaleissa:

2) omistaa kokemusta työskentelyssä köyhälistön järjestöissä: puolueessa, ammattiliitoissa, työväen osuuskunnissa, tehdaskomiteoissa ja Neuvostovirastoissa:

3) olla teoreettisesti ja käytännöllisesti valmistautunut Kansan-Tuomarin toimeen.

Vakinaisen Kansan-Tuomarin täytyy ehdottomasti täyttää ensimmäinen vaatimus ja ainakin toinen kahdesta jälkimäisestä.

13 §. Vakinaiset Kansan-Tuomarit valitaan seuraavassa järjestyksessä:

1) kaupungeissa, joissa toimii erityisiä Kaupunginpiirin Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvostoja, toimittavat valinnan eri kaupunginpiirien neuvostot, ehdokkaista, jotka on asettanut piirin Työläisten ja Talonpoikien Edustajain Neuvoston Toimeenpaneva Komitea huolellisesti tutkittuaan ehdokkaiden kelpaavaisuutta toimeen, mutta muissa kaupungeissa valinnan samassa järjestyksessä toimittaa kaupungin Työläisten ja Talonpoikien Edustajain Neuvoston yleinen kokous:

2) kihlakunnissa, niihin luettuna kaupungit, joissa ei ole kaupungin Neuvostoja, toimittavat valinnan

Kihlakunnan Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvostojen Edustajakokousten Toimeenpanevat Komiteat, joitten tulee ehdokkaitten luetteloon ottaa kaikki ne kylien ja kuntien Työläisten ja Talonpoikien Edustajain Neuvostojen Toimeenpanevien Komiteojen asettamat ehdokkaat, jotka täyttävät 12 §:ssä mainitut ehdot.

M u i s t u t u s. Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvostot ja Neuvostojen Edustajakokousten Toimeenpanevat Komiteat ovat oikeutetut milloin tahansa eroittamaan valitsemansa vakinaiset Kansan-Tuomarit.

14 §. Vuorojärjestyksessä toimivina Jäseninä voivat toimia vain ne, joilla on vaalioikeus ja oikeus tulla valituiksi Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvostojen vaaleissa.

15 §. Vuorojärjestyksessä toimivien Jäsenten luettelot ovat tuomio-istuimen toiminta-alueella toimivien työväenjärjestöjen sekä kylän- ja kunnan-Neuvostojen laadittavat ja alistettavat kaupunginpiirin, kaupungin taikka kihlakunnan Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvostojen Toimeenpanevien Komiteojen vahvistettaviksi.

M u i s t u t u s. Kihlakunnissa Jäsenten luettelo laaditaan kunnan Edustajain Neuvostojen piirien mukaan.

16 §. Jäsenten luettelot laaditaan kuudeksi kuukaudeksi.

17 §. Vahvistetuista vuorojärjestyksessä toimivien Jäsenten luetteloista valitaan arvalla 8 Jäsentä (6 varsinaista ja 2 varalle) kuhunkin Kansan-Oikeuden istuntoon käsittelemään asioita, jotka maini-

taan tämän asetuksen 7 §:ssä, ja 3 Jäsentä (2 varsinaista ja 1 varalle) käsittelemään asioita, jotka mainitaan tämän asetuksen 8 §:ssä. Arpomisen toimittaa kaupungeissa, joissa toimii kaupunginpiirin Työväen ja Talonpoikien Edustajien Neuvostoja, näitten Neuvostojen Puhemiehistö yhdessä saman Neuvostoalueen vakinaisten Tuomarien Kolleegion kanssa ja muissa kaupungeissa ja kihlakunnissa kaupunkien ja kihlakuntien Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvostojen Toimeenpanevien Komiteojen Puhemiehistö yhdessä Kansan-Oikeuden taikka Kansan-Tuomarien Neuvoston edustajien kanssa.

M u i s t u t u s. Ajan säästämiseksi voivat vuorojärjestyksessä toimivien Jäsenten arpomista toimittavat elimet samalla kertaa toimittaa arpomisen useampia istuntoja varten, Kansan-Oikeuksien esittämien istuntoluetteloiden mukaan.

18 §. Kukin Jäseneksi määrätty ottaa osaa enintään kuuteen Kansan-Oikeuden istuntoon, ja säilyttää hän oikeutensa työpaikastaan tulevaan työpalkkaan. Henkilöt, jotka eivät ole ansiotyössä taikka saavat elatuksensa maataloudesta tahi käsityöstä, saavat istuntopäivältä valtion varoista päivärahan sitä paikkakuntaa varten vahvistetun alimman työpalkan mukaan.

19 §. Tiedon istunnoista antavat vakinaiset Kansan-Tuomarit vuorojärjestyksessä toimiville Jäsenille asuntopaikalle toimitettavalla ilmoituksella viimeistään 3 päivää ennen istunnon alkamista.

20 §. Jäsen alkoon kieltäytykö velvollisuudestaan valtion oikeushoidon palveluksessa. Jäsenen, joka jää saapumatta, ilmoittamatta tästä aikanaan

ja näyttämättä hyväksyttävää estettä poissaololleen, tuomittkoon sama Kansan-Oikeus enintään 100 ruplan sakkoon. Sakot menevät Tasavallan rahastoon Oikeusasiain Kansankomissariaatin tilille.

Oikeudenkäynnin yleisistä perusteista.

21 §. Oikeudenkäynnissä Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan alueella on lupa käyttää kaikkia paikallisia kieliä.

Kaupungin Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvoston taikka kihlakunnan Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvostojen Edustajakokousten Toimeenpanevan Komitean asiana on yhdessä Kansan-Oikeuden Edustajien kanssa määrätä, millä kielellä taikka kielillä tapahtuu oikeudenkäynti kunkin tuomioistuimen toimintapiirissä.

22 §. Kaikkien asioitten käsittelyssä Kansan-Oikeus sovelluttaa Työväen ja Talonpoikien Hallituksen antamia lakeja ja asetuksia ja, milloin sellaisia ei ole tai ovat epätäydellisiä, pitää ohjeenaan sosialistista oikeuskäsitystä.

M u i s t u t u s. Tuomioissa taikka päätöksissä älköön viitattako kukistettujen hallitusten antamiin lakeihin.

23 §. Kansan-Oikeudella on valta vakaumuksensa mukaan määrätä rangaistus ja sen määrä sekä myös ehdollisesti taikka kokonaan vapauttaa syytetty rangaistuksesta. Niissä tapauksissa, jolloin asetuksessa on sanottu, ettei rangaistus saa olla jotakin määrää alempi, on Kansan-Oikeudella valta vähentää rangaistusta taikka siitä kokonaan vapauttaa vain ehdolla, että rangaistuksen lievennys perustellaan.

24 §. Kansan-Oikeudella on vapaa todistusten harkintaoikeus, ja on sen asiana asianhaaran mukaan ratkaista, mitkä todistukset ovat sallitut, taikka vaatia niitä kolmannelta henkilöltä, jolle sellainen vaatimus on velvoittava. Valaa älköön todistuksena käytettävä.

25 §. Siviiliasioissa eivät muodolliset väitteet kanteitten yhdistämisen taikka erottamisen suhteen ole sallitut.

26 §. Oikeudenkäynnin kestäessä on asiapuolilla oikeus muuttaa kanteen tahi vastavaatimusten perustetta, laajentaa juttua uusilla vaatimuksilla ja kutsuttaa juttuun kantajiksi taikka vastaajiksi uusia henkilöitä.

27 §. Todistajat antavat todistuksensa ilman valaa, sittenkun heitä on muistutettu valheellista todistusta seuraavasta edesvastauksesta, ja vahvistavat sen allekirjoituksellaan.

Tutkimuksista.

28 §. Valmistavan tutkimuksen toimittaminen sellaisissa rikosasioissa, joita Kansan-Oikeus käsittelee kuuden Jäsenen ottaessa käsittelyyn osaa, kuuluu kihlakuntien ja kaupunkien Tutkimuskomiteoille. Muissa rikosasioissa riippuu Kansan-Oikeudesta, katsooko se miliisin toimittaman tutkimuksen riittäväksi, vai siirtääkö se asian alustavan kuulemisen jatkamista varten Tutkimuskomiteaan taikka, kiireellisissä tapauksissa, vakinaiselle Kansan-Tuomarille.

29 §. Kihlakunnan taikka kaupungin alueen jakamisen tutkimuspiireihin toimittaa kihlakunnan Työväen ja Talonpoikien Edustajien Neuvoston Toimeenpaneva Komitea ja vahvistaa läänin Työväen ja

Talonpoikien Edustajien Neuvoston Toimeenpaneva Komitea. Kaupungeissa, joissa läänin Neuvostojen lisäksi on erityisiä kaupungin Neuvostoja, kaupungin alueen jakamisen tutkimuspiireihin toimittavat kaupungin Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvostot.

30 §. Kunkin piirin Tutkimuskomiteassa on puheenjohtaja ja kaksi jäsentä, jotka valitsee kaupungin Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvosto taikka kihlakunnan Työläisten ja Talonpoikien Edustajien Neuvoston Toimeenpaneva Komitea. Puheenjohtajan ja jäsenet voi koska tahansa erottaa Neuvosto, joka heidät valitsi, taikka myös asianomaiset Neuvostovallan korkeimmat elimet (Perustuslain 62 §).

31 §. Tutkimuskomiteain puheenjohtajain ja jäsenten tulee täyttää seuraavat vaatimukset:

1) omata vaalioikeus ja oikeus tulla valituksi Työväen ja Talonpoikien Edustajien Neuvoston vaaleissa;

2) olla teoreettisesti taikka käytännöllisesti perehtynyt tutkijan tehtäviin Neuvostovallassa.

32 §. Tutkimuskomitea ryhtyy toimittamaan alustavaa tutkimusta: 1) kansalaisten pyynnöstä, 2) miliisin, viranomaisien sekä virastojen ja laitosten ilmoituksen johdosta, 3) Kansan-Oikeuden määräyksestä, 4) Komitean itsensä niin harkitessa.

33 §. Tutkimuskomitea voi vaatia apua sekä Neuvostomiliisilta että jokaiselta yksityiseltä ja viranomaisilta kuin myös valtion- ja yhteiskunnallisilta laitoksilta.

34 §. Alustavaan tutkimukseen voi ottaa osaa puolustajain kolleegion, tutkittavan pyynnöstä, määräämä puolustaja, mutta voi Tutkimuskomitea rajoittaa puolustajan osanottoa, jos se totuuden ilmisäimiseksi näyttäytyy tarpeelliseksi.

35 §. Tutkimuskomitea täysilukuisena:

1) päättää tutkimuksiin ryhtymisestä ja niitten keskeyttämisestä,

2) valitsee keinon ehkäistäkseen tutkittavan välttämästä tutkimusta.

3) tekee päätöksen tutkimusten lopettamisesta taikka asian jättämisestä oikeudelle.

36 §. Tutkimuskomitean päätös tutkimusten keskeyttämisestä taikka asian jättämisestä oikeudelle lähetetään kaikkine asiakirjoinen rikoksentekopaikan Kansan-Oikeudelle. Valta lopullisesti päättää jutun keskeyttämisestä kuuluu Kansan-Oikeudelle.

37 §. Tutkimuskomitea voi antaa yksityisiä tutkimustehtäviä, kuten todistajain kuulustelun, paikalla tapahtuvan taikka esinenäytösten tarkastuksen, j.n.e., yksityisille jäsenilleen taikka toimittaa sen täysilukuisena.

38 §. Tutkimuskomitean päätöksistä voi kahden viikon kuluessa valittaa rikoksentekopaikan Kansan-Oikeuteen; Kansan-Oikeuden päätös kysymyksissä, joista valitus on tehty, on lopullinen.

39 §. Tutkimuskomitean päätöksen asian jättämisestä oikeudelle taikka tutkimusten keskeyttämisestä tulee olla perusteltu. Jos Kansan-Oikeus katsoo päätökseltä puuttuvan riittävää perustetta, tulee sen lähettää asia lisätutkimusta varten takaisin Tutkimuskomiteaan.

Puolustajien, syyttäjien ja siviilijuttujen oikeudenkäyntiasiamiesten Kolleegiosta.

40 §. Oikeuden avuksi mahdollisimman täydellisen valaistuksen hankkimista varten kaikista asiahaaroista, jotka koskevat syytettyä taikka siviilijutussa osallisia riitapuolia, perustetaan kihlakunnan

(siihen luettuna myös kihlakuntakaupunki) Työväen ja Talonpoikien Edustajien Neuvoston Toimeenpanevan Komitean ja läänin Työväen ja Talonpoikien Edustajien Neuvoston Toimeenpanevan Komitean yhteyteen syyttäjiä, puolustajia ja siviilijuttujen oikeudenkäyntiasiamiesten Kolleeegioita.

41 §. Kolleeegion jäsenet valitsee Työväen ja Talonpoikien Edustajien Neuvoston Toimeenpaneva Komitea yleisillä, kaikkiin Neuvosto-Tasavallan virkailijoihin nähden säädetyillä perusteilla henkilöistä, jotka täyttävät perustuslain 64 §:n määräykset.

42 §. Kolleeegion jäsenet saavat, Neuvosto-Tasavallan virkailijoina, palkan, joka suuruudeltaan vastaa Kansan-Tuomarien palkkaa ja on otettava Oikeusasiain Kansankomissariaatin menosääntöön.

43 §. Jos rikosjussa syytetty haluaa puolustajaa ja jos juttu on senlaatuinen, että se on käsiteltävä kuuden Jäsenen ottaessa käsittelyyn osaa, tulee hänen se saada. Muissa rikosjutuissa kysymyksen puolustajan käyttämisestä ratkaisee Oikeus joko valmistavassa istunnossa taikka asian varsinaisessa käsittelyssä.

Muistutus. Milloin katsotaan välttämättömäksi syyttäjän saapuvillaolo, silloin on syytetyllä myös oleva puolustaja.

44 §. Istunnon ajaksi puolustajien, syyttäjien ja oikeudenkäyntiasiamiesten Kolleeegio komentaa Kansan-Oikeuteen, esiintymistä varten rikosasioissa, niin monta jäsentään, kuin Oikeus on määrännyt.

45 §. Oikeuteen komennetuista Kolleeegion jäsenistä Oikeus määrää juttuun syyttäjän ja puolustajan.

46 §. Siviilijutuissa tulee riitapuolen, joka haluaa saada itsellensä Oikeuteen avustajan taikka oikeu-

denkäyntiasiamiehen, kääntyä suoraan Kolleeegion Neuvoston puoleen pyynnöllä, että sellainen nimittettäisiin. Kolleeegion Neuvosto, tutustuttuaan juttuun, voi kieltäytyä täyttämästä pyyntöä. Neuvoston kielteisestä päätöksestä voi riitapuoli, jonka etua päätös koskee, valittaa Oikeuteen, jonka käsiteltäviin juttu kuuluu.

47 §. Riitapuolten oikeudenkäyntiasiamiehinä ja puolustajina, paitsi Kolleeegion jäseniä, voivat toimia myös: a) riitapuolten läheiset omaiset, kuten vanhemmat, lapset, puoliso, veljet ja sisaret, b) Neuvostovirastojen ja -laitosten lainopilliset neuvonantajat, jos heillä on siihen johtavien elinten valtuutus.

48 §. Maksun Kolleeegion jäsenten esiintymisestä oikeudessa määrää ja kantaa syytetyltä taikka riitapuolelta Oikeus, ja lankee se Tasavallan rahastoon Oikeusasiain Kansankomissariaatin tilille.

49 §. 45 ja 46 §§:n mukainen velvollisuus komentaa oikeuslaitoksiin puolustajia ja syyttäjiä ja määrätä oikeudenkäyntiasiamiehet riitapuolille siviilijutuissa kuuluu Kolleeegion Neuvostolle, jonka Kolleeegion jäsenet valitsevat yhden vuoden määräajaksi.

Kansan-Tuomarin ja Kansan-Oikeuden Jäsenten esteellisyydestä.

50 §. Syytetty ja siviilijutussa riitapuolet ovat oikeutetut tekemään estemuistutuksen sekä Kansan-Tuomaria että Kansan-Oikeuden Jäseniä vastaan.

51 §. Estemuistutus on tehtävä ja perusteltava istunnon alussa, ja ratkaisee sen Oikeus silloisessa kokoonpanossaan Varajäsenten ottaessa päätöksenteon osaa.

52 §. Kansan-Tuomari ja Kansan-Oikeuden Jäse-

net ovat velvolliset luopumaan jutun käsittelystä, jos heillä välittömästi taikka välillisesti on jutun päättymisestä hyötyä taikka vahinkoa tai jos he ovat jossakin erityisessä suhteessa riitapuoliin.

Käsittelyjärjestyksestä.

53 §. Kansan-Oikeus ryhtyy juttua käsittelemään kansalaisten pyynnöstä, Työväen ja Talonpoikien Edustajain Neuvostojen Toimeenpaneuvien Komiteojen ja viranomaisten esityksestä taikka omasta aloitteestaan, milloin se huomaa rikotun Työväen ja Talonpoikien Hallituksen säännöksiä tai muun rikoksen tapahtuneen.

54 §. Välttämättömyyden ilmetessä voi Kansan-Tuomari yksinäänkin tehdä päätöksen syytetyn pidättämisestä, mutta on sellainen päätös alistettava Kansan-Oikeuden vahvistettavaksi lähinnä seuraavassa istunnossa.

55 §. Jutut, joissa syytetty on vangittuna, käsitellään ennen muita juttuja.

56 §. Jutussa osalliset kutsutaan sen käsittelyyn aikanaan joko kirjallisella tiedonannolla taikka suullisesti, ja otetaan heiltä kirjallinen sitoumus siitä, että saapuvat määräaikana.

Tiedonannossa on mainittava, kutsutaanko asianomainen jutussa todistajaksi, syytetyksi, asianomistajaksi, asiantuntijaksi taikka riitapuoleksi.

M u i s t u t u s. Kirjallinen tiedonanto lähetetään kirjaanmerkittynä kirjeenä lähetin taikka miliisilaitoksen kautta, ja on sen vastaanottamisesta saatava kuittaus.

57 §. Kansan-Oikeuden asiana on tuomita edesvastaukseen se, joka ei kutsua noudata, sekä huolehtia hänen tuomisestaan Oikeuteen.

58 §. Avattuaan istunnon puheenjohtaja ilmoittaa syytetylle ja riitapuolille, että heillä on oikeus tehdä estemuistutus Kansan-Tuomaria ja Kansan-Oikeuden Jäseniä vastaan.

59 §. Todettuaan, kutka riitapuolista, todistajista tai muuten jutussa osallisista ovat saapuvilla, Oikeus ratkaisee kysymyksen, käykö päinsä käsitellä juttua sen silloisella asteella; riitapuolten, syytetyn taikka todistajien poissaolo ilman pätevää syytä ei estä jutun käsittelyä, ellei Oikeus katso heidän saapuvillaoloon välttämättömäksi. Tuomiosta tai päätöksestä jutussa, mikä on käsitelty riitapuolten poissaollessa, on jäljennös annettava syytetylle taikka vastaajalle. Jäävit tuomioita tai päätöksiä vastaan jutuissa, jotka on käsitelty riitapuolten poissaollessa, ovat kielletyt, ja voidaan sellaisista tuomioista ja päätöksistä valittaa vain kassatsioonijärjestyksessä (oikeudenkäyntivirheen johdosta) yleisillä perusteilla, ollen valituksentekoaika laskettava joko tuomio- tai päätösjäljennöksen taikka täytäntöönpanoa koskevan tiedonannon antopäivästä, siitä riippuen, mikä niistä on annettu aikaisemmin.

60 §. Jos riitapuoli pyytää kuulusteltavaksi todistajia, on Oikeuden vaadittava tietoa, mitä seikkoja halutaan todistajilla näyttää toteen, ja senjälkeen päätettävä, onko todistajien kuulusteleminen sallittava vaiko ei.

61 §. Ennen todistajien kuulustelua on Oikeuden otettava selvä, missä suhteissa ovat toisiinsa riitapuolet ja todistajat käsiteltävänä olevassa jutussa.

62 §. Paitsi todistajia, kuulustellaan myös asiantuntijoita, jos sellaisia on Oikeuteen kutsuttu. Jos välttämätöntä on, toimitetaan esinetodistusten tarkastus, ollen Oikeuden aikanaan, ennenkuin juttu

on päätetty ottaa käsiteltäväksi, huolehdittava niitten tilaamisesta käsittelytilaisuuteen.

63 §. Ennen heidän kuulusteluaan eivät todistajat saa olla asian käsittelyssä läsnä.

64 §. Oikeuden istunnot ovat julkiset, mutta jos jostakin syystä tulee tarpeelliseksi, voi Oikeus päättää, että yleisön on poistuttava istuntohuoneesta.

65 §. Sellaisen jutun käsittely, jossa on toimitettu valmistava tutkimus, alkaa Kansan-Tuomarin selonteolla ja lukemalla Tutkintokomitean päätös asian siirtämisestä Oikeuteen. Tämän jälkeen puheenjohtaja kysyy syytetyltä, tunnustaako tämä syytöksen oikeaksi.

66 §. Muissa rikos- ja myös siviilijutuissa, on Kansan-Tuomarin selonteon jälkeen puheenvuoro annettava syyttäjälle taikka kantajalle esitetyn vaatimuksen perusteiden selvittämistä ja valaisemista varten. Sitten puheenjohtaja pukee syytöksen taikka kanteen lyhyeen muotoon ja kysyy syytetyltä, tunnustaako tämä syytöksen oikeaksi, taikka vastaajalta, myöntääkö tämä kanteen oikeaksi.

67 §. Jos syytetty täydellisesti tunnustaa tai vastaaja myöntää, ja tunnustus tai myönnytys on sopusoinnussa jutussa ilmenneiden asianhaarojen kanssa, voi Oikeus, kuulustelematta todistajia tai kuulusteltuaan tarpeelliseksi harkitsemiaan, ryhtyä jutun loppukäsittelyyn.

68 §. Jos syytetty tai vastaaja kieltää, kuulustellaan häntä ja todistajia, jotka viimemainitut kutsutaan istuntohuoneeseen yksitellen. Todistajien todistukset merkitään lyhyesti pöytäkirjaan, jonka todistajat allekirjoittavat; todistajat poistuvat istuntohuoneesta vasta saatuaan siihen Oikeuden luvan. Ellei todistaja osaa lukea ja kirjoittaa, on siitä mainittava pöytäkirjassa.

69 §. Asioissa, joissa Oikeuden mielestä voi olla mahdollisuus päästä sovintoon, on riitapuolilta kysyttävä, eivätkö he halua tehdä sovintoa.

70 §. Havaittuaan, että juttu oikeudellisen tutkimuksen kautta on tarpeeksi selvinnyt, antaa Oikeus viimeisen puheenvuoron riitapuolille, siten että viimeksi puhuu vastaaja taikka syytetty (puolustajan jälkeen), jos jutussa sellaista on, ja siirtyy neuvotteluhuoneeseen tekemään päätöstä.

71 §. Oikeuden neuvottelujen aikana ei neuvotteluhuoneeseen saa päästää ketään sivullista.

72 §. Tuomion ja päätöksen sisällön määrää enemmistö. Oikeuden jäsen, joka on päätökseen nähden eri mieltä, voi esittää vastalauseensa pöytäkirjaan liitettäväksi.

73 §. Tuomiossa ja päätöksessä on mainittava se lopputulos, mihin Oikeus on tullut, ja sen perustelu.

Siitä järjestyksestä, jossa muutosta Kansan-Oikeuden tuomioihin ja päätöksiin saa hakea.

74 §. Kansan-Oikeuden tuomiot ja päätökset ovat lopullisia, eikä niihin saa hakea muutosta apellatiooni- (yleisessä) järjestyksessä.

75 §. Tuomioihin rikosjutuissa ja päätöksiin siviilijutuissa saa kassatsioonijärjestyksessä (oikeudenkäyntivirheen perusteella) hakea muutosta Kansan-Tuomarien Neuvostosta.

M u i s t u t u s. Tuomioihin voi hakea muutosta, paitsi syytetty sekä henkilöt, virastot ja laitokset, jotka ovat panneet alulle oikeudellisen tutkimuksen, myös Työväen ja Talonpoikien Edustajien paikallisen Neuvoston Toimeenpaneva Komitea.

76 §. Kassatsioonivalitus voidaan jättää Kansan-Tuomarien Neuvostoon joko suoraan taikka sen Kansan-Oikeuden kautta, joka jutussa antoi tuomion tai päätöksen, ollen Kansan-Tuomari velvollinen toimittamaan valituksen yhdessä jutun käsittelyssä syntyneiden asiakirjojen kanssa kolmen päivän kuluessa Kansan-Tuomarien Neuvostoon.

77 §. Kassatsioonivalitus on jätettävä kuukauden kuluessa tuomien julistamisesta.

Kansan-Oikeuden tuomioitten ja päätösten täytäntöönpanosta.

78 §. Kansan-Oikeuden tuomiot ja päätökset on valitusajan umpeenkuluttua pantava viipymättä täytäntöön. Jos riitapuoli ilmoittaa, että hän ei tule jättämään kassatsioonivalitusta, on tuomiot ja päätökset pantava täytäntöön jo ennen määräajan umpeenkulumista. Kassatsioonivalituksen jättäminen säädetyn määräajan kuluessa keskeyttää täytäntöönpanon, kunnes Kansan-Tuomarien Neuvosto on valituksen tutkinut. Julistaessaan päätöksen on Kansan-Oikeuden määrättävä ehkäisytöimenpiteistä ja toimenpiteistä kantajan oikeuden turvaamiseksi.

79 §. Kansan-Oikeudella on valta määrätä vangittu vapautettavaksi ennen rangaistusajan umpeenkulumista, armahtaa ja palauttaa tuomituille heidän oikeutensa, niin heidän itsensä ja heidän läheistensä anomuksesta kuin myös täytäntöönpanoviranomaisten esityksestä, siinä järjestyksessä, mikä on säädetty vangitun vapauttamiseen nähden ennen rangaistusajan umpeenkulumista.

80 §. Pakkotyörangaistusta tai muunlaista vapauden kadottamista sisältävät tuomiot panee täytäntöön Neuvostomiliisin asianomainen elin, mutta

päätökset siviilijutuissa ja kaikellaisia rahallisia suorituksia koskevat päätökset Täytäntöönpaneva Oikeusviranomainen.

Kansan-Tuomarien Neuvostoista.

81 §. Läänin taikka sitä vastaavan Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvosto-Tasavallan alueyksikön kaikki Kansan-Oikeudet muodostavat oikeuspiirin.

M u i s t u t u s. Moskovan ja Pietarin kaupungit muodostavat kumpikin oman erityisen piirinsä.

82 §. Kuhunkin oikeuspiiriin on ratkaisemaan kassatsiooni- taikka erikoisvalituksia Kansan-Oikeuden tuomioista, päätöksistä ja toimista sekä niitten toiminnan lähempää silmälläpitoa varten perustettava Kansan-Tuomarien Neuvosto.

83 §. Kansan-Tuomarien Neuvoston muodostaa:

1) Kansan-Tuomarien Neuvoston puheenjohtaja ja varapuheenjohtaja.

2) Kansan-Tuomarien Neuvoston varsinaiset jäsenet, joitten luku saattaa vaihdella kahdesta viiteen.

3) Piirin Kansan-Tuomarit, jotka vuorojärjestyksessä ottavat osaa Neuvoston istunnoihin.

84 §. Puheenjohtajan, varapuheenjohtajan ja Kansan-Tuomarien Neuvoston vakinaiset jäsenet valitsee Kansan-Tuomarien joukosta Piirin Kansan-Tuomarien Edustajakokous, vaan Moskovassa ja Pietarissa näitten yleinen kokous, ja vahvistaa vaalin asianomainen läänin taikka kaupungin Työväen ja Talonpoikien Edustajien Neuvoston Toimeenpaneva Komitea, muodostaen valitut Kansan-Tuomarien Neuvoston Puhemiehistön. Kansan-Tuomarien Neuvoston

Puhemiehistön jäsenet erottaa kuvernementin tai kaupungin Toimeenpaneva Komitea joko omasta aloitteestaan taikka Kansan-Tuomarien edustajakokouksen taikka kokouksen esityksestä.

85 §. Esiintyvien asiain ratkaisemista varten Kansan-Tuomarien Neuvosto perustaa rikos- ja siviilijuttujen osastoja, joitten johdossa ovat Kansan-Tuomarien Neuvoston Puhemiehistön jäsenet.

86 §. Kansan-Tuomarien Neuvoston istunnoihin käsiteltäessä kassatsioonivalituksia ottaa osaa viisi henkilöä, nimittäin kaksi Kansan-Tuomarien Neuvoston Puhemiehistön jäsentä ja kolme Kansan-Tuomaria. Istunnoihin käsiteltäessä erikoisvalituksia ja valituksia Kansan-Oikeuksien yksityisistä toimenpiteistä ottaa osaa vähintään kolme jäsentä, joista yhden välttämättömästi pitää olla Puhemiehistön jäsen. Silmälläpitotehtävät kuuluvat Kansan-Tuomarien Neuvoston Puhemiehistölle.

87 §. Asiankäsittelyä Kansan-Tuomarien Neuvoston kussakin osastossa johtaa istunnossa kulloinkin saapuvilla olevien jäsenten keskuudestaan valitsema puheenjohtaja taikka joku Kansan-Tuomarien Neuvoston Puhemiehistön jäsen.

88 §. Olemaan asiaa Kansan-Tuomarien Neuvostossa käsiteltäessä läsnä on kutsuttava asianomistaja, syyttäjä, riitapuolet ja henkilöt, joilla voi olla oikeuksia jutun todistusainehistoon sisältyviin esineihin nähden, mutta kutsuttujen poissaole ei estä asiaa käsittelemästä, ellei Neuvosto harkitse heidän läsnäoloaan välttämättömäksi.

89 §. Kansan-Tuomarien Neuvostolla on oikeus kumota tuomio tai päätös, milloin se katsoo oleellisesti rikotun tahi väärin sovellutetun voimassa-olevia lakimääräyksiä, erittäinkin rikotun oikeudenkäyntijärjestystä, taikka milloin tutkimus on ollut puut-

teellinen. Niinikään on Kansan-Tuomarien Neuvostolla valta kumota Kansan-Oikeuden valituksenalainen tuomio tai päätös, jos se on ilmeisesti kohtuuton.

90 §. Kansan-Tuomarien Neuvosto ei juttua tutkiessaan ole sidottu siihen, mitä kassatsioonivalituksessa pyydetään tai sen perusteluksi esitetään.

91 §. Kumotessaan tuomion tai päätöksen on Kansan-Tuomarien Neuvoston osotettava, missä kohdin on voimassaolevia lakimääräyksiä väärin sovellettu, missä suhteessa rikottu oikeudenkäyntijärjestystä, missä kohdin tutkimus on ollut puutteellinen ja miksi tuomio tai päätös on ilmeisesti kohtuuton.

92 §. Kumotessaan tuomion tai päätöksen on Kansan-Tuomarien Neuvoston siirrettävä juttu uutta käsittelyä varten saman alueen toiseen Kansan-Oikeuteen. Huomautukset, jotka Kansan-Tuomarien Neuvosto on tehnyt perustellessaan kumoamispäätöstään, on lähetettävä oikeudelle, johon juttu uutta käsittelyä varten on siirretty.

93 §. Jos tuomio tai päätös kumotaan, on juttu kolmen päivän kuluessa lähetettävä sille Kansan-Oikeudelle, joka on määrätty käsittelemään se uudelleen, mutta on jäljennös Kansan-Tuomarien Neuvoston päätöksestä ohjeeksi lähetettävä sille Kansan-Oikeudelle, joka julisti kumotun tuomion taikka päätöksen.

Oikeudenkäyntimaksuista ja oikeudenkäyntikuluista.

94 §. Kansan-Oikeuksissa käsiteltävissä siviilijutuissa kannetaan yleistä lunastusmaksua ja sen ohessa n.s. arkkimaksua. Edellistä maksua kannetaan 1 pros. kannevaateen arvosta, jos se nousee

korkeintaan 500 ruplaan, 3 pros., jos se nousee korkeintaan 3,000 ruplaan, 5 pros., jos se nousee korkeintaan 10,000 ruplaan, ja 10 pros., jos se nousee yli 10,000 ruplan, sekä jälkimäistä maksua vastavissa luokissa 1, 3, 5 ja 10 ruplaa. Jutuissa, joissa kannevaateen arvoa ei ole määrätty eikä enempää kannetta esitettäessä kuin päätöstä tehtäessäkin voida määrätä, kannetaan yleistä lunastusmaksua 10 ruplaa ja arkkimaksua 3 ruplaa arkilta. Arkkimaksua kannetaan jokaisesta asiakirjasta, jonka oikeus antaa taikka vastaanottaa, ja niinhyvin siviili- kuin rikosjutuissakin.

M u i s t u t u s. Rikosjutuissa ilman arkkimaksua annetaan syytetylle vain jäljennös tutkimuskomitean päätöksestä ja jäljennös tuomiosta.

95 §. Oikeuden harkinnasta riippuu, onko asialliselta katsottava puuttuvan varoja näitten maksujen suorittamiseen, ja onko hänet senvuoksi toistaiseksi tai jopa kokonaan vapautettava niitä suorittamasta.

96 §. Antaessaan jutussa päätöksen tulee Kansan-Oikeuden määrätä joko kantajan taikka vastaajan suoritettavaksi, riippuen siitä, kumpi on jutun hävinnyt, kokonaan tai osaksi oikeudenkäyntimaksuista sekä oikeudenkäyntiasiamiesten ja -avustajien työn palkitsemisesta johtuvat kulut. Sen ohessa voi Oikeus määrätä hävinneen riitapuolen suorittamaan vastapuolelleen korvauksen oikeudenkäynnin tälle aiheuttamista kuluista ja vahingoista.

97 §. Rikosjutuissa voi Kansan-Oikeus tuomita hävinneen asiapuolen korvaamaan kulut ja vahingot, jotka oikeudenkäynti on toiselle aiheuttanut.

98 §. Jos tehdään kassatsioonivalitus, kannetaan

yllämainittuja oikeudenkäyntimaksuja yleisillä perusteilla ja huomioonottaen valituksenalaisen kanteen suuruus; ratkaistessaan kassatsioonivalitusta on Kansan-Tuomarien Neuvoston noudatettava kuluihin nähden, mitä 96 ja 97 §§:ssä säädetään.

Neuvostojen Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean Puheenjohtaja J. SVERDLOV.

Oikeusasiamin Kansan-Komissaari KURSKIJ.

Neuvostojen Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean Sihteeri V. AVANESOV.

Marraskuun 30 päivänä 1918.

Asetus

Alaikäiskomiteoista.

1 §. Alaikäistä ei saa panna oikeudessa syyteeseen eikä tuomita vankeuteen.

2 §. Yhteiskunnalle vaarallisiin tekoihin itsensä syytäksi saattaneiden alle 17-vuotisten alaikäisten jutut, olkootpa he kumpaa sukupuolta tahansa, käsittelee Alaikäiskomitea.

3 §. Alaikäiskomiteat toimivat Yhteiskunnallisen Huolenpidon Kansankomissariaatin alaisina ja ovat kokoonpannut Yhteiskunnallisen Huolenpidon, Valistusasiain ja Oikeusasiamin Kansankomissariatien edustajista, kuuluen niihin vähintään kolme henkeä, joista yhden tulee olla lääkäri.

4 §. Käsitellessään alaikäisten juttuja komitea heidät joko vapauttaa taikka määrää lähetettäväksi johonkin Yhteiskunnallisen Huolenpidon Kansankomissariaatin alaiseen turvalaitokseen, aina rikkoumuksen laadun mukaan.

5 §. Yhteiskunnallisen Huolenpidon Kansankomissariaatin tulee laatia johtosääntö komiteain toiminnalle ja malliohjesääntö turvalaitoksille.

6 §. Alaikäiskomitean on uudelleen käsiteltävä alaikäisten jutut, jotka tällä hetkellä ovat tuomioistuinten tutkittavina taikka jotka siellä ovat päättyneet langettavaan tuomioon.

Kansankomissaarien Neuvoston Puheenjohtaja .
ULJANOV (LENIN).

Oikeusasiain Kansankomissaari I. S. STEINBERG.

Neuvoston Sihteeri N. GORBUNOV.
